

Άρετές καί πάθη

Τό ξέσπασμα της Χρύσας

Φανταστείτε, παιδιά, ένα πανέμορφο σπίτι, αλλά μέ όλα του τά δωμάτια ατακτοποιήτα, μέ πράγματα πεταμένα έδω κι έκει, γεμάτο σκουπίδια... Έτσι μοιάζει κάθε παιδί όμορφο καί χαριτωμένο, όταν αφήνει την ψυχή του άφρόντιστη, γεμάτη κακίες καί πάθη.

Η ιστορία μας

Η Χρύσα ήταν ένα όμορφο κορίτσι. Λεπτοκαμωμένη καί ευκίνητη μέ σγουρά ξανθά μπουκλάκια καί δυό υπέροχα πράσινα μάτια, πού ταίριαζαν τόσο στό στρογγυλό της προσωπάκι! Ήταν τό τρίτο παιδί της οικογένειάς της. Κι έπειδή είχε μεγάλη διαφορά από τά δυό άδελφια της, στό σπίτι την είχαν σάν κούκλα. Όλοι έπαιζαν μαζί της, την πήγαιναν βόλτες, την είχαν γεμίσει μέ δώρα καί παιχνίδια.

Η Χρύσα από πολύ μικρή κατάλαβε την αγάπη πού της είχαν όλοι. Κανένas δέν της έλεγε «όχι» σέ ό,τι ζητούσε. Κι αν ή μαμά τολμοüse καμιά φορά νά πει «**μήν την κακομαθαίνετε**», οί άλλοι γελούσαν στό σπίτι καί τό 'παιρναν γιά υπερβολικό.

Όσο όμως μεγάλωνε, έβλεπαν πώς ή Χρύσα γινόταν πολύ άπαι-

τητική. Όταν έρχονταν άλλα παιδάκια στό σπίτι γιά νά παίξουν μαζί της, αὐτή πάντα ἔκανε τό κουμάντο. Κι ἂν κάποιο παιδί δέν ὑποχωροῦσε σίς ἀπαιτήσεις της, τσύριζε, χτυποῦσε τά πόδια καί γέμιζαν τά μάτια της δάκρυα.

Τά ἴδια καί στό σχολεῖο. Ἡ δασκάλα ἔλεγε στή μητέρα της ὅτι ἡ Χρύσα θυμώνει ὅταν δέν γίνεται τό δικό της. Βέβαια, δέν μουντζούρωνε πιά τίς ζωγραφιές τῶν παιδιῶν, ὅταν θύμωνε, οὔτε ἔσπαζε ὅ,τι ἔπαιρναν πρῶτα οἱ ἄλλοι. Ὅμως, ἦταν χαμογελαστή μόνο ὅταν οἱ ἄλλοι ἀσχολοῦνταν μ' αὐτήν καί τή θαύμαζαν. Σέ κάθε ἐρώτηση τῆς δασκάλας αὐτή πεταγόταν. Κι ἂν κάποιο ἄλλο παιδί ἔδινε τήν ἀπάντηση, κατέβαζε τά μοῦτρα. «Χρύσα, δέν σοῦ πάει νά εἶσαι κατσουφιασμένη καί θυμωμένη. Εἶναι τόσο ὁμορφο τό προσωπάκι σου, ὅταν χαμογελᾷς», τῆς ἔλεγε πολλές φορές μέ ἀγάπη ἡ δασκάλα της.

Σάν μπῆκε ὁ Δεκέμβριος, ἡ χαρά ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς Β' Τάξης ἦταν διπλή, γιατί ἡ δασκάλα τούς εἶχε ἐνημερώσει ἀπό καιρό ὅτι θά ἀναλάβουν τή χριστουγεννιάτικη γιορτή. Θά παρουσίαζαν τραγούδια καί ἓνα θεατρικό ἔργο.

Ἡ κυρία Φρόσω ἄρχισε νά δοκιμάζει πρῶτα τά παιδιά πού θά ἔπαιρναν τούς μεγαλύτερους καί πιό δύσκολους ρόλους. Ἡ Χρύσα, ὅλο σκέρτσα καί καμώματα, ἦταν σίγουρη πώς ὁ μεγαλύτερος ρόλος θά ἦταν δικός της. Ἡ δασκάλα ὅμως διάλεξε τή Στέλλα. Δέν πίστευε σ' αὐτιά της ἡ Χρύσα! Κατσούφιασε, χλώμιασε, θύμωσε. «Εγώ τόν θέλω αὐτόν τόν ρόλο! Ἀλλιῶς δέν θά παίξω στή γιορτή», εἶπε καί περίμενε πώς θά τῆς γίνει τό χατίρι.

Ἡ Στέλλα, γλυκιά καί εὐγενική, ἦταν ἔτοιμη νά ὑποχωρήσει, ἀλλά ἡ δασκάλα ἦταν ἀνένδοτη. «Χρύσα, ὅλοι οἱ ρόλοι εἶναι σημαντικοί, ἂν τούς παίξουμε ὠραῖα. Μή βιάζεσαι νά πεῖς πώς δέν θά παίξεις», τῆς εἶπε καί συνέχισε νά μοιράζει ρόλους στά ἄλλα παιδιά μέχρι πού χτύπησε τό κουδούνι γιά διάλειμμα.

Δέν πρόλαβαν ὅμως νά βγοῦν στήν αὐλή καί ἡ Χρύσα, βλέποντας τή Στέλλα νά μιλάει μέ μιὰ φίλη της γιά τόν ρόλο, ὄρμησε, τήν

ἄρπαξε ἀπό τὰ μαλλιά καί τήν τράνταζε. «Τρέχα νά πεῖς σέ ὅλους ὅτι πῆρες τόν ρόλο! Κάνε τή σπουδαία!», φώναζε. Τά ἄλλα παιδιά τὰ εἶχαν χαμένα. Εἶδαν μία Στέλλα νά ἔχει πέσει στό πάτωμα καί τή Χρύσα ἀπό πάνω της νά τῆς μιλά θυμωμένα. Σέ λίγο ὁ δάσκαλος πού ἐφημέρευε τίς ἔφερε στό γραφεῖο τῶν δασκάλων καί τίς δύο κλαμένες: τή μία ἀπό πόνο καί τήν ἄλλη ἀπό θυμό καί νεῦρα.

Ἡ μητέρα τῆς Χρύσας, ὅταν ἔμαθε ἀπό τή δασκάλα τό περιστατικό, κατέβασε τό κεφάλι. Τί θά ἔκανε μ' αὐτό τό παιδί; Λυπόταν τόσο πολύ, γιατί ἔβλεπε πόσο ὑπέφερε καί ἡ ἴδια ἡ Χρύσα ἀπό τόν θυμό καί τόν ἐγωισμό της, ἀλλά καί οἱ ἄλλοι ἐξαιτίας της.

Τό μεσημέρι ὅλοι στό τραπέζι ἦταν ἀμίλητοι. Ἡ Χρύσα κλείστηκε στό δωμάτιό της καί δέν βγῆκε παρά μόνο ὅταν τῆς εἶπε ἡ μητέρα της πώς ἦρθε ὁ ἀγαπημένος της «παππούλης», ὁ πατήρ-Ἐλευθέριος, ὁ θεῖος τῆς μαμᾶς της. Ἡ Χρύσα τοῦ φίλησε τό χέρι καί κάθισε κοντά του. Ἡ μαμά πῆγε νά τοῦ ἐτοιμάσει ἕναν χυμό καί ὁ παππούλης ἔμεινε μόνος μαζί της.

- Λοιπόν, Χρύσα, μαθαίνω πώς πέρασες δύσκολα σήμερα στό σχολεῖο. Τί λές, θέλεις νά δοῦμε τί μπορούμε νά κάνουμε; Δέν μοῦ λές, σοῦ ἀρέσει αὐτό τό δωμάτιο ἔτσι ὅπως εἶναι τακτοποιημένο ἢ θές νά εἶναι ἐδῶ ὅλα ἄνω-κάτω; Ναί, μή χαμογελᾷς... Ἔτσι ὅπως φροντίζουμε καί τακτοποιοῦμε τά πράγματα γύρω μας, ἔτσι καί **πολύ περισσότερο πρέπει νά τακτοποιοῦμε τά πράγματα μέσα στήν ψυχή μας**. Ἄν τά ἀφήνουμε χωρίς φροντίδα, τότε εἴμαστε ἄνω-κάτω καί ...ἔχουμε τά σημερινά. Θέλεις, λοιπόν, νά ἀρχίσεις σιγά-σιγά νά «νοικοκυρεῖς» τήν ψυχούλα σου;

- Ναί, ψιθύρισε τό παιδί, πού τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη.

- Ἡ ψυχή ὅλων μας λερώνεται ἀπό πολλές κακίες. Ἄς ἀρχίσουμε τήν προσπάθεια νά τήν ἀπαλλάξουμε πρῶτα ἀπό τόν θυμό, πού τόσο σέ ταλαιπώρησε σήμερα! **Γιά νά καθαρίσουμε τήν ψυχή μας, πρῶτα ζητᾶμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ**. Ὁ Χριστός μας θά μᾶς δυναμώσει σ' αὐτή τήν προσπάθεια.

Ὁ θυμός

Θυμώνουμε, όταν δέν γίνεται αὐτό πού θέλουμε ἢ όταν νομίζουμε ὅτι οἱ ἄλλοι μᾶς ἀδικοῦν.

Τί πρέπει, λοιπόν, νά κάνουμε;

α) **Νά μὴν ἀπαιτοῦμε νά γίνεται πάντα τό δικό μας χατίρι.** Νά ἀφήνουμε κάποιες φορές νά γίνεται καί τό χατίρι τῶν ἄλλων.

β) **Ὅταν θυμώνουμε, ἄς μὴ μιλάμε ἀμέσως,** γιατί θά ποῦμε κάτι κακό καί μετὰ θά τό μετανιώσουμε, θά λυπηθοῦμε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι γι' αὐτό πού εἶπαμε πάνω στόν θυμό μας. Τά μεγαλύτερα παιδιά, προσπαθώντας νά νικήσουν τόν θυμό, λένε κάποιες φορές τό «**Πάτερ ἡμῶν**» πρὶν μιλήσουν, ζητώντας τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἐσεῖς, ἂν θέλετε, μετρήστε πρῶτα μέχρι τό 30, γιά νά φύγει ὁ θυμός, καί μετὰ μιλήστε ἤρεμα.

Ἡ Χρύσα ἐκείνη τή μέρα πήρε τήν ἀπόφαση νά προσπαθήσει. **Ζήτησε εἰλικρινά συγγνώμη ἀπό τή συμμαθήτριά της** καί πήρε μέρος στή γιορτή μέ τόν ρόλο πού τῆς εἶχε δώσει ἡ δασκάλα της. Σιγά-σιγά ἡ ψυχὴ της γινόταν ὅλο καί πιό ὁμορφὴ· γινόταν ἔτσι ὁμορφότερο καί τό πρόσωπό της.

Τὴν ἀδυναμία τῆς Χρύσας, τόν θυμό, νομίζω, παιδιά, πὼς τὴν ἔχουμε κι ἐμεῖς. Τί λέτε, θέλετε νά πάρουμε κι ἐμεῖς τὴν ἀπόφαση νά προσπαθήσουμε νά τόν νικήσουμε;

Θυμάστε τίς συμβουλές πού ἔδωσε ὁ παππούλης;

α) **Νά μὴ θέλουμε νά γίνεται πάντα τό δικό μας. Νά ὑποχωροῦμε!** Ἀς παίξουμε τό παιχνίδι πού θέλουν οἱ ἄλλοι... Ἀς μὴν μπαίνουμε ἐμεῖς πάντα πρῶτοι στή σειρά...

β) **Νά μετῶμε μέχρι τό 30 πρὶν μιλήσουμε,** όταν εἴμαστε θυμωμένοι, ἢ νά λέμε τό «**Πάτερ ἡμῶν**», ζητώντας τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἐτοι θά μπορούμε νά μιλοῦμε πιό ἤρεμα καί σιγά-σιγά θά φεύγει ὁ θυμός μας.

Μήν ξεχνάτε, παιδιά, πώς **όταν θυμώνουμε, καταστρέφουμε τις φιλίες μας**. Κανείς δέν θέλει για φίλο του ένα παιδί που θυμώνει καί ξεοπάει νευριασμένο πάνω στους άλλους. Αντίθετα, τό παιδί που νικά τόν θυμό του γίνεται αγαπητό σέ όλους.

Γιά νά νικήσω τόν θυμό,
μαθαίνω νά υποχωρώ.
Δέν θέλω θυμωμένα νά μιλώ
καί τούς καλούς μου φίλους νά λυπώ.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Φωτογραφία θυμωμένου παιδιοῦ.
2. Ἡ ἀκροστιχίδα κατά τοῦ θυμοῦ.
3. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.